

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/49/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712205456
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2712205456.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom s predsedníčky senátu JUDr. Iveta Jankovičová a členiek senátu JUDr. Daša Kontríková a Mgr. Renáta Gavalcová v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: G. T., nar. XX.XX.XXXX, J. C. X, M., t.č. Y. T. B. M., o zaplatenie sumy 395,54 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Skalici č. k. 2C/153/2012-37 zo dňa 13. novembra 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa potvrdzuje.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zaplatenia 1.534,36 eur žalovanou. Po právnej stránke rozsudok odôvodnil ust. § 1 ods. 1, 2, § 261 ods. 6 § 262 ods. 1, 2, § 715 ods. 1, 2, § 397, § 715 ods. 1, 2, Obchodného zákonníka (ObZ), § 100 ods. 1, § 101, § 558, § 879f ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka (OZ), § 23a zák.č. 643/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 1 zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Skutkovo rozsudok odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci mal súd preukázané, že právny predchodca navrhovateľa a odporkyňa uzavreli dňa 24.02.2000 Zmluvu o prenájme s následnou kúpou prenajatej veci, na základe ktorej bol odporkyňi poskytnutý predmet prenájmu a tento užívala. Odporkyňa sa zaviazala splácať mesačné splátky za predmet prenájmu v sume 1.324 Sk (43,95 eur) v počte 10 splátok vždy do 10. dňa v mesiaci. Posledná splátka tak bola splatná dňa 10.12.2000. Odporkyňa si svoje povinnosti zo zmluvy neplnila, keď splátky nesplácala. Dňa 16.03.2010 odporkyňa podpísala Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, v ktorom uznala záväzok navrhovateľa vo výške 395,54 eur čo do právneho dôvodu a výšky a zároveň sa s navrhovateľom dohodla na forme splácania záväzku. Dohoda obsahovala taktiež ustanovenie, že odporkyňa má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Pred súdom odporkyňa uviedla, že v čase, keď Dohodu podpisovala, nemala vedomosť o premlčaní dlhu. Podľa ustanovenia § 558 OZ možno uznať aj premlčaný dlh za podmienky, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel. Odporkyňa zároveň vzniesla námietku premlčania nároku navrhovateľa. Vzhľadom k tomu, že odporkyňa v čase uznania záväzku nemala vedomosť o jeho premlčaní, právny úkon odporkyne nemá právny následok trvania dlhu v čase jeho uznania. Nakoľko odporkyňa vzniesla námietku premlčania nároku navrhovateľa, súd na túto námietku dlžníka musel prihliadnuť a keďže uplynula všeobecná trojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva navrhovateľa, súd návrh zamietol z dôvodu jeho premlčania. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods.1 O.s.p. a úspešnej odporkyňi nepriznal právo na ich náhradu, pretože jej trovy konania nevznikli.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, pričom poukázal na nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav súdom prvého stupňa. Odvolateľ poukázal na to, že dňa 16.03.2010 žalovaná podpísala Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, prostredníctvom ktorej žalovaná uznala svoj záväzok voči žalobcovi vzniknutý zo zmluvy o prenájme číslo 6861136040 uzavretej so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. vo výške 395,54 eur s prísl., čo do dôvodu a výšky a zaviazala sa splatiť svoj záväzok. Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň žalovaná potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojenými. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta O.z. zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, pričom zároveň v danom prípade v čase uznania nebol záväzok žalovanej premlčaný. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta O.z. nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 O.z., čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 O.z. viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v ust. § 558 O.z. spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval, t. j. ust. § 110 O.z. nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Navrhovateľ zdôraznil, že ak by aj v danom prípade išlo o premlčaný záväzok a odporca by v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá ust. 110 ods. 1 druhá veta O.z., t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej doby, v takomto prípade nastupuje. Rovnaký právny názor je vyjadrený aj v rozsudkoch NS ČR 3Cz 6/68, 33 Cdo 155/2007, 33Odo 934/2005, 33Odo 1039/2004. Pre úplnosť žalobca dodal, že predmetnou dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že žalovanému je umožnené splácať záväzok v splátkach. Dochádza teda k zmene v spôsobe plnenia záväzku. Dohoda o zmene obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovaným ako veriteľom a dlžníkom, pričom žalobca ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Z uvedeného potom vyplýva, že ustanovenie dohody o tom, že žalovaný uznáva svoj záväzok, nemohlo byť odporcovi vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok preskúmal a v zmysle § 220 O.s.p. zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu, resp. v zmysle § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 OSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 OSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd poukazuje na správne dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa a v plnom rozsahu sa s nimi stotožňuje. K uvedeným dôvodom ešte dodáva nasledovné.

Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade je potrebné v prvom rade posúdiť charakter právneho úkonu, zmluvy o vydaní pôžičkovej karty Žolík zo dňa 14.07.2005, k uzavretiu ktorej došlo medzi žalovanou a Všeobecnou úverovou bankou a.s., na základe ktorej VÚB a.s. poskytla žalovanej úverový rámec 30.000 Sk a žalovaná vyčerpané finančné prostriedky v celom rozsahu nevrátila. Podľa názoru

odvolacieho súdu ide o zmluvu o úvere, uzavretú podľa ustanovení § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka. Z formy a obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mala banka už pripravený a dopisovala do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovanej, pričom žalovaná obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť a ani neovplyvnila. Podľa znenia § 52 ods. 1 OZ v období od 01.04.2004 do 31.12.2007, teda v čase uzavretia zmluvy o úvere medzi účastníkmi, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku, táto pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 OZ nespada. Je ale nesporné, že zmluva o vydaní pôžičkovej karty Žolík zo dňa 14.07.2005 je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 23a z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, keďže ide o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou. Keďže z § 52 a nasl. OZ nie je možné vyvodiť, že 5. hlava OZ sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy, ako sú definované v § 52 ods. 1 OZ, odvolací súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. OZ je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy, ako sú definované v § 23a z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Keďže Všeobecná úverová banka a.s. bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, vystupovala v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, že žalovaná pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je potrebné ju v zmysle § 52 ods. 3 OZ v uvedenom znení považovať za spotrebiteľa a zároveň je spotrebiteľom i v zmysle § 3 ods. 2 z. č. 258/2001 Z. z. Vzhľadom na to, že zmluvou sa VÚB a.s. zaviazala poskytnúť ako dodávateľ žalovanej ako spotrebiteľovi dočasne peňažné prostriedky vo forme úveru a žalovaná ako spotrebiteľ sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť spolu s odmenou, zmluva uzavretá medzi účastníkmi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a) a b) z. č. 258/2001 Z. z., keď zároveň nebolo preukázané, že by zmluva uzavretá medzi účastníkmi bola niektorou zo zmlúv vymenovaných v § 1 ods. 2 z. č. 258/2001 Z. z., a preto nie je vylúčená spod jurisdikcie tohto zákona. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou zo dňa 14.07.2005 je nevyhnutné posudzovať podľa z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady prednosti aplikácie špeciálnej právnej úpravy, ktorou v danom prípade je z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako i § 52 a nasledujúcich OZ, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi VÚB a.s. a žalovanou posudzovať podľa citovaných ustanovení OZ a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Posúdenie záväzkového vzťahu medzi žalovanou a bankou bolo potrebné z toho dôvodu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 03.05.2007 medzi postupcom, VÚB a.s.(Consumer Finance Holding, a.s.) a postupníkom, t.j. žalobcom, došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanej na žalobcu. Postúpenie pohľadávky malo za následok, že žalobca vstúpil do práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o vydaní pôžičkovej karty ako veriteľ. Postupca, VÚB a.s. (Consumer Finance holding a.s.) postúpenú pohľadávku so všetkými právami s ňou spojenými stratil. Postupník, t.j. žalobca nadobudol pohľadávku aj so všetkými námietkami, ktoré možno proti nej uplatniť. K týmto námietkam môžu pribudnúť aj iné námietky, vzniknuté z nového pomeru medzi dlžníkom a novým veriteľom. Žalobca dňa 01.04.2010, ako postupník uzavrel so žalovanou dohodu o uzatvorení splátkového kalendára a uznaní záväzku. Správne žalobca v odvolaní uviedol, že predmetnou dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že žalovanej je umožnené splácať záväzok v splátkach. Dochádza teda k zmene v spôsobe plnenia záväzku. Z uvedeného teda vyplýva, že dohodou o uznaní záväzku pôvodný záväzok nezániká, nevzniká nový záväzok, dochádza len k zmene pôvodne uzavretého záväzku. Následne potom nemožno dospieť k zhodnému právnomu názoru vyjadrenom žalobcom v odvolaní, že žalobca ako postupník pri uzatváraní dohody o uznaní záväzku tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských zmlúv. Podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca vstúpil do práv a povinností postupcu a nedošlo k zániku pôvodne uzavretej zmluvy zo dňa 14.07.2005, len k jej zmene (umožnené splácať záväzok v splátkach), posúdenie zmluvy o vydaní pôžičkovej karty Žolík a jej dodatku formou uznania záväzku

(zo dňa 01.04.2010) sa nezmenilo, ide o spotrebiteľskú zmluvu a žalobcu je potrebné považovať za dodávateľa. Ak žalobca ako dodávateľ uzavrel so žalovanou dohodu o uznaní záväzku, je možné dôjsť k záveru, že takáto zmluvná podmienka (dohoda) spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (začala plynúť nová 10 ročná premlčacia lehota), a preto je neplatná podľa § 53 ods. 5 OZ aj s prihliadnutím aj k uvedenému nižšie.

Ak odvolací súd v súlade s hore uvedeným považoval žalobcu za dodávateľa, a záväzkový vzťah medzi účastníkmi za spotrebiteľský, je potrebné v danej veci tiež aplikovať ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, zák. č. 250/2007 Z.z (predtým zák.č.634/1992 Zb. ako súd už vyššie uviedol). Ustanovenie § 4 ods. 8 citovaného zákona stanovuje, že predávajúci (teda aj dodávateľ) nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Ustanovenie § 7 ods. 2 cit. zák. definuje, že obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje, alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Podľa názoru odvolacieho súdu, v danom prípade žalobca ako veriteľ dosiahol uzavretie dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dňa 01.04.2010 v dôsledku použitia nekalej obchodnej praktiky (ako to správne vyhodnotil aj súd prvého stupňa) spočívajúcej v tom, že právny úkon, obsahom ktorého bolo uznanie dlhu, bol súčasťou predtlačenej formulára, do ktorého sa doplnili len údaje o žalovanej (súčasťou tohto formulára bolo aj ustanovenie, že žalovaná uznáva premlčaný dlh). Žalobca však počas konania nepreukázal (na ňom bolo dôkazné bremeno), že žalovanej, ako priemernej spotrebiteľke boli akokoľvek vysvetlené, v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti, následky uznania dlhu najmä s ohľadom na jeho premlčanie, resp. dĺžky premlčacej doby. Následne žalovaná bez toho, aby jej boli vysvetlené následky uznania záväzku, dohodu podpísala (došlo k narušeniu ekonomického správania sa priemerného spotrebiteľa). Ak by bol žalobca žalovanej vysvetlil následky uznania záväzku (10-ročná premlčacia lehota), bolo by nelogické, že by žalovaná s takýmto poznatkom dohodu o uznaní záväzku podpísala. Navyše súdu je z jeho rozhodovacej činnosti zrejmé, že žalobca nakupuje premlčané pohľadávky vo veľkom množstve a následne iniciuje stretnutia, na ktorých bez náležitého vysvetlenia následkov uznania záväzkov spotrebiteľom, necháva dohody o uznaní záväzku podpisovať s úmyslom docieľiť nápravu pochybenia právnych predchodcov žalobcu, spočívajúcu v nepodaní žaloby včas (pred uplynutím premlčacej doby) a s cieľom získať výhody na úkor spotrebiteľa.

Je nepochybné, že uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky. Pre posúdenie platnosti takéhoto právneho úkonu je potrebné aplikovať ust. § 34 a nasledujúce OZ. Posudzujúc platnosť tohto právneho úkonu odvolací súd dospel k záveru, že ide o absolútne neplatný právny úkon, pretože nespĺňa predpoklady riadneho právneho úkonu v súlade s § 39 OZ, pre jeho rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi). Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem. Ako súd vyššie dôvodil, k podpisu dohody o uznaní záväzku došlo za použitia nekalej obchodnej praktiky, t.j. konania v rozpore s dobrými mravmi. Takýto jednostranný právny úkon je potom potrebné vyhodnotiť ako absolútne neplatný, od počiatku neexistujúci a samozrejme nespôsobujúci následky, t.j. v konkrétnom prípade nedošlo platne k uznaniu záväzku, čo má za následok, že v danom prípade je premlčacia lehota 3-ročná (resp. 4-ročná podľa ObZ). Premlčacia lehota začala v danom prípade plynúť 12.10.2006, deň po splatnosti pohľadávky (samotný žalobca uviedol, že pohľadávka sa stala splatnou 11.10.2006) a uplynula 12.10.2009 (resp. 12.10.2010). Žalobca podal žalobu na súd 20.07.2012. Vzhľadom k tomu, že žalovaná vzniesla námietku premlčania, súd prvého stupňa k nej správne prihliadol a žalobu zamietol. Podľa názoru odvolacieho súdu podľa § 55 ods. 1 OZ sa zmluvné dojednania spotrebiteľských zmlúv nemôžu odchyliť od zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa nesmie vzdať práv, ktoré mu zákon poskytuje, alebo inak zhoršiť svoje

postavenie. Jeho postavenie nesmie byť zhoršené ani s jeho súhlasom, preto prehlásenie o predĺžení premlčacej lehoty v prospech žalobcu ako podnikateľského subjektu je možné považovať za absolútne neplatné, pretože postavenie spotrebiteľa tým bolo značne zhoršené.

Pre úplnosť je potrebné dodať, že uvedený právny názor je aj v súlade s názorom NS SR vyjadrenom v rozhodnutí z 16.01.2013, sp. zn. 6M Cdo 9/2012, podľa ktorého kým rešpektovanie princípu „neznalosť zákona neospravedlňuje“ v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) je potrebné vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je „princíp ochrany spotrebiteľa“. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, realite praktického života odporuje požiadavka na podrobnú (až detailnú) znalosť právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.

Preto bolo vecne správne rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdené podľa ust. § 219 O.s.p..

V odvolacom konaní úspešnej žalovanej v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Keďže v odvolacom konaní žalovanej žiadne trovy nevznikli, a neuplatnila si ich, v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. nebola jej náhrada trov odvolacieho konania priznaná.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte počtom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.